

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.434/2014/58. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év december hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2015. év december hó 16. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. év október hó 21. napján kelt 15.B.1126/2014/40. számú ítéletét I. r., II. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év börtönre;

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) év börtönre;

III. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év börtönre;

IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) év fegyházra;

V. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) év fegyházra enyhíti.

I. r., II. r. és III. r. vádlottak legkorábban a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

I. r. vádlottal szemben az általa 2011. január 26. napjától 2011. október 27. napjáig, majd 2013. november 06. napjától 2014. május 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a házi őrizetben töltött idő beszámítását akként változtatja meg, hogy 4 (négy) nap házi őrizetben töltött idő felel meg 1 (egy) nap szabadságvesztésnek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

I. r., II. r. és III. r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött időt is a kiszabott szabadságvesztésbe számítja.

A másodfokú eljárásban IV. r. és s V. r. vádlottra felmerült 38.070 (harmincnyolcezer-hetven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év október hó 21. napján kihirdetett 15.B.1126/2014/40. számú ítéletében

- I.r. vádlottat rablás büntette {Btk. 365.§ (1) bek. a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont}) miatt 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra,

- II.r. vádlottat felbujtóként elkövetett rablás büntette {Btk. 365.§ (1) bek. a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont)} miatt 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra,
- III.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette {Btk. 365.§ (1) bek. a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont} miatt 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra,
- IV.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette {Btk. 365.§ (1) bek. a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont} miatt 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, míg
- V.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette {Btk. 365.§ (1) bek. a) pont, (3) bekezdés a) pont)} miatt 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben I.r. vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében, a II-III-IV-V.r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet - a jogorvoslat bejelentésére nyitva álló 3 napi határidő fenntartását követően - valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.794/2014/5. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a perrendi szabályokat alapvetően betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének a másodfokú bíróság iránymutatásának megfelelően igyekezett eleget tenni, azonban az 1.sz. tanú, illetve a 2. számú tanú kihallgatására irányuló kísérletei eredményre nem vezettek, a vádlottak pedig újabb érdemi vallomást nem tettek. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően, helyesen mérlegelte és megalapozott történeti tényállást állapított meg. Az ítélet személyi része azonban több ponton iratellenes, ugyanis a vádlottak személyi körülményeit nem a megismételt eljárásban a tárgyaláson tett nyilatkozataiknak megfelelően, esetenként hiányosan tartalmazza, de hiányoznak az I.r. vádlott eddigi elítéléseire vonatkozó adatok is. Az elsőfokú bíróság egyebekben indokolási kötelezettségének eleget téve a szükséges mértékben számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapozta. Okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetése, törvényes az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása és a cselekmény jogi minősítése is. A büntetés kiszabása során irányadó körülmények kiegészítendőek azzal, hogy az elkövetéskor fiatal felnőtt I.r. vádlott büntetlen előéletűnek minősült. A kiszabott büntetés ugyanakkor arányos, a büntetési célok elérésére alkalmas, enyhítése nem indokolt. A járulékos kérdésekben hozott döntések ugyancsak törvényesek, a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése azonban kiegészítendő a költség teljes összegének, és az abból az állam terhén maradó összegnek a meghatározásával. Az ítélet számtalan elírása/elütése ugyancsak javítandó. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésen - melyen az ügyész részt venni nem kíván - a Fővárosi Törvényszék 15.B.1126/2014/40. számú ítéletének tényállását a személyi részt illetően pontosítsa, a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést korrigálja, az elírásokat javítsa, egyebekben az ítéletet a Be 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

I.r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartva rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapvetően a hatóságokkal végig együttműködő védenca beismerő vallomásán nyugszik, ennek ellenére ezt a körülményt a Fővárosi Törvényszék nem értékelte kellő súllyal, csakúgy mint a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett jelentős időmúlást és azt sem, hogy az I.r. vádlott az elkövetés idején büntetlen előéletű volt.

I.r. vádlott felszólalásában a személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta azokban változás nem történt. Az ügy érdemében felszólalni nem kívánt, kijelentette ugyanakkor, hogy eddigi nyilatkozatait továbbra is fenntartja.

II.r. vádlott védője kiemelte, hogy a II. r. vádlott a rablásban való részvételét következetesen tagadta, vallomása értékelésekor nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az ügyben első kihallgatására az eseményeket követően jelentős idővel került csak sor. Ezzel szemben az I.r. vádlott szavahihetősége megkérdőjelezhető, hiszen vallomásai ellentétben állnak az 1.sz. tanú és a 2. számú tanú vallomásával, de az elkövetés időszakában a 45-46-47 sz. kamerák felvételei sem rögzítettek fehér Opel Corsát és sárga Suzukit. Téves az ítélet azon megállapítása is, hogy az I.r. és az V.r. vádlottak nem ismerték egymást. A kerület ugyanis kis hely, gyakorlatilag mindenki ismeri egymást, így köztük nem II.r. vádlott a kapcsolódási pont. Rámutatott, hogy a híváslista sem erősíti meg I. r. vádlott elmondását, ha ugyanis a II.r. és a IV.r. vádlottak együtt voltak (ahogyan azt I.r. vádlott állítja) akkor nincs magyarázat arra, hogy miért kellett egymással telefonon értekezniük. Nem utal a II.r. vádlott bűnösségére az sem, hogy nem tudja igazolni, hogy melyik autót használta, de cáfolja azt az is, hogy a rendőri igazoltatás idejére védeence nem tudott volna az osztzkodás helyéről a helyszínre érni, miközben az erre nyilatkozó tanúk sem számoltak be arról, hogy a II. r. és a III. r. vádlottak, testvérek csak utóbb érkeztek volna. E körülmények alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, téves ténybeli következtetéseken nyugvó, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság eltérő tényállást megállapítva a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg és a II.r. vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel. A büntetés enyhítésére irányuló másodlagos indítványa körében kiemelte, hogy a társas elkövetést az elsőfokú bíróság - annak ellenére, hogy a csoportos elkövetés a bűncselekmény minősítő körülménye - a büntetés kiszabása során tévesen ismételtén súlyosító körülményként értékelte.

A II.r. vádlott az ügy érdemében felszólalni nem kívánt. A személyi körülményeit illetően úgy nyilatkozott, hogy azokban változás nem történt.

A III.r. vádlott védője kiemelte, hogy védeence az eljárás során végig következetes, precíz és őszinte vallomásokat tett, azokban csak minimális eltérések mutatkoztak. Sérelmezte, hogy az 1.sz. tanú meghallgatására a megismételt eljárásban továbbra sem került sor, így a védekezéshez való jog is alapvetően sérült, hiszen hozzá közvetlenül a védelem kérdéseket nem intézhetett, pedig ez a tanú tudott volna beszámolni arról is, hogy az elkövetésben hány személy vett részt. Rámutatott, hogy az 1.sz. tanú személye a védelem előtt is ismert, könnyen azonosítható, hogy hol lakik, vagy mi a telefonszáma, így a tárgyaláson való meghallgatásának akadályá álláspontja szerint nem lett volna. Nem értett egyet a Fővárosi Törvényszék azon megállapításával sem, miszerint a kamerafelvételeknek az ügyben relevanciája nincsen, azokon ugyanis védeence nem szerepel, így álláspontja szerint kizárható, hogy a bűncselekmény elkövetésében részt vett volna. Minderre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg és a III.r. vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel. Másodlagos indítvánnyal nem élt, a büntetés enyhítése kapcsán a II.r. vádlott védője által előadottakkal egyetértett.

A III.r. vádlott előadta, hogy a személyi körülményeiben az elsőfokú ítélet óta változás nem történt. A terhére rótt bűncselekményt nem követte el.

A IV.r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel okszerűtlen következtetéseket és iratellenes megállapításokat tartalmaz. Védeence következetes tagadását a II.r. és a III.r. vádlottak előadásai is alátámasztják, miközben az I.r. vádlott

vallomásai ellentmondásosak. A IV.r. vádlottat az I.r. vádlott terhelte, azonban őt azonosítani a kizárólag a kapucnis felső és a baseball sapka alapján tudta, ez azonban a kétséget kizáró bizonyossághoz nem elegendő, már csak azért sem, mert a rendőri jelentés szerint az igazoltatott fiatalok jelentős része ilyen ruházatot viselt. Ugyancsak következtelenek az I.r. vádlott fegyverrel kapcsolatos nyilatkozatai. Kiemelte továbbá, hogy a IV.r. vádlott az V.r. vádlott beismerő vallomásában kezdetben nem szerepelt, abba csak jóval később 2012-ben került bele, de azt a híváslista sem támasztja alá. Mindezek alapján védencc felmentésére tett indítványt. Másodlagos indítványában a IV. r. vádlott bűnsegédi minőségére és az időmúlásra figyelemmel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását és a kiszabott szabadságvesztés tartamának jelentős mérséklését indítványozta különös figyelemmel arra is, hogy védencc jelenleg is dolgozik.

A IV.r. vádlott felszólalni az ügy érdemében nem kívánt, védőjéhez csatlakozott. Személyi körülményeivel kapcsolatban elmondta, hogy azokban az elsőfokú ítéletben írtakhoz képest változás nem következett be.

Az V.r. vádlott védője perbeszédében kiemelte, hogy az ügyben nincs olyan körülmény amely alapján az V.r. vádlott bűnössége megállapítható lenne. A beismerő vallomásait ugyanis ittas állapotban, gyógyszer hatása alatt tette, azok bizonyítékként nem értékelhetők, így elsődlegesen védencc felmentését indítványozta. A bűnösség megállapítása esetére ugyanakkor indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg, védencc ugyanis dolgozik, a börtönbe már előzetes fogvatartása alatt beilleszkedett.

Az V.r. vádlott felszólalásában előadta, hogy az elsőfokú ítélet kihi9rdetése óta a személyi körülményeiben változás nem történt. Az ügy érdemében nyilatkozni nem kívánt, azonban bocsánatot kért a II.r. és a III.r. vádlottaktól amiatt, hogy őket az ügyben korábban hamisan vádolta.

Az utolsó szó jogán az I.r. vádlott megbánását hangsúlyozta azzal, hogy mihamarabb szeretne újra normális életet élni.

A II.r., III.r. és IV.r. vádlottak ártatlanságukat hangoztatták. Az V.r. vádlott ugyancsak ártatlannak vallotta magát, de kijelentette azt is, hogy bűnössége megállapítása esetén a terhére rótt bűncselekmény elkövetését megbánta.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján, az azt megelőző eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 03. napján kelt 23.B.771/2012/81. számú ítéletének a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.415/2013/47. számú végzésével történt hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárása utasítását követően lefolytatott megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék 15.B. tanácsa a perrendi szabályokat alapvetően betartotta. A soron kívüliség Be. 64/A.§ (1) bekezdés c) pontján alapuló követelményét messzemenően betartva a 2014. július 23. napján visszaérkezett ügyben haladéktalanul két hónapon belülre tárgyalási határnapot tűzött, a 2014. szeptember 23. napján tartott tárgyaláson az időközben előzetes letartóztatásba került ezért a tárgyaláson meg nem jelenő IV.r. vádlott még aznapra történő előállításáról nyomban intézkedett, a 2014. szeptember 25. napján elnapolt tárgyalást egy hónapon belül folytatta.

A megismételt eljárásban az ügyet a Be. 403.§ (3) bekezdése szerint a hatályon kívül helyező határozat okainak és indokainak figyelembe vételével bírálta el, kísérletet tett a vádlottak ismételt

kihallgatására és az 1.sz. tanú kihallgatására, megtekintette továbbá a térfigyelő kamerák releváns időszakokra vonatkozó felvételeit. Törvényes figyelmeztetést követően, a Be. 404.§ (3) bekezdésében továbbá a Be. 291.§ (1) bekezdésében írtaknak megfelelően került sor a vallomástételt a megismételt eljárásban megtagadó vádlottaknak az eljárás korábbi szakaszaiban terheltként tett vallomásai felolvasására, és így a Be. 117.§ (4) bekezdésével összhangban álló volt a szembesítésük mellőzése is. Az eljárás korábbi szakaszában történt terhelti szembesítésekről készült jegyzőkönyveket felolvasás útján azonban a tárgyalás anyagává tette. A 3., 4., 2., 5., és 6. tanúk kihallgatása a Be. 85.§ (1)-(3) bekezdésében írtaknak érdemben megfelelt. A Fővárosi Törvényszék a Be. 297.§ (1) és (2) bekezdésében írtak szerint járt el amikor a tanúk kihallgatását követően az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat a tárgyalás anyagává téve, az esetleges ellentmondások okainak feltárására kísérletet tett, azokra az érintetteket nyilatkoztatta. A felek indítványával egyezően történt a 7. és 8. számú tanúk tárgyaláson történő kihallgatásának mellőzése és korábbi vallomásainak felolvasása is. A másodfokú bíróság nem osztotta a III.r. vádlott védőjének az 1. számú tanú vallomásának felolvasásával kapcsolatos kifogásait. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a tanú felkutatása érdekében a szükséges intézkedéseket megtette. A tanúra a nyilvántartásban rendelkezésre álló lakcímadatot lekérte, az illetékes rendőrkapitányság megkeresésével a címet ellenőriztette. A rendőri jelentés szerint a rendelkezésre álló címen senki nem volt megtalálható, a kapucsengőn a tanú neve nem szerepelt. A bírósági iratok 17. sorsz. alatti feljegyzés szerint a tanú ismert telefonszámán sem volt elérhető. Ezt követően megkeresésére került az 1.sz. tanú érdekében korábban eljáró ügyvéd, aki a bírósági iratok 33. sorsz. alatti beadványában közölte, hogy az 1.sz. tanú címváltozásáról tudomással nem bír, legutóbbi információi szerint a tanú életvitelszerűen külföldön tartózkodik, új tartózkodási helye előtte sem ismert. A bírósági iratok 40-I. sorszáma alatti hivatalos feljegyzés szerint a bíróság a rendőrkapitányság segítségével ellenőrizte az I.r. vádlott védője által a 2014. október 20. napján tartott tárgyaláson hozzávetőlegesen megadott újabb címet is, továbbá a netzsaru adatai közt szereplő további - a tanú édesapjához köthető címet is - azonban ezen intézkedések eredményre ugyancsak nem vezettek. A tanú tehát a tárgyalásra idézhető, így ott kihallgatható nem volt, az eljárás korábbi szakaszában tett vallomása a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen került felolvasásra. Kétségtelen, hogy a tanú vallomásának felolvasásából adódóan hozzá közvetlenül kérdést intézni a feleknek, de a bíróságnak sem állt módjában, a vallomást azonban a bíróság a tárgyalás anyagává tette, az azzal kapcsolatos észrevételezés lehetőségét biztosította. Tény, hogy a tanú vallomása felolvasásának lehetősége a közvetlenség, a kontradiktórius eljárás és az ügyfélegyenlőség, végső soron pedig a tisztességes eljárás követelményének érvényre juttatása érdekében csak kivételes lehetőség, miután azonban ennek feltételei a jelen esetben adottak voltak, a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazása a büntetőeljárások ésszerű időben történő befejezése és az állam büntetőjogi igényének hatékony érvényesítése érdekében szükséges és indokolt volt, az - figyelemmel az ügyben felvett további bizonyítás mikéntjére és eredményére - a tisztességes eljárás követelményének megsértéséhez nem vezetett. Szükséges utalni arra is, hogy az 1.sz. tanú az eseményeknek nem közvetlen tanúja volt, ismereteit az I.r. vádlottól szerezte, így vallomásában csak arra tudott nyilatkozni amit neki az I.r. vádlott elmesélt, az eltérésekről tudomása nem lehet, ahogy azok lehetséges okainak feltárása sem várható tőle, arra csak az I.r. vádlott tudott volna nyilatkozni, aki ez elől 1.sz. tanú a tanú vallomásának felolvasása esetén sem volt elzárva.

Az 1.sz. tanú vonatkozásában szükségesnek tartja a Fővárosi Ítéltábla annak rögzítését, hogy az első fokon eljáró bíróság a Be. 96.§ (2) bekezdés a) és c) pontjának és a (3) bekezdésnek a megsértésével járt el, amikor a 2014. október 20. napján tartott tárgyaláson, majd az arról készült jegyzőkönyvben, továbbá a feleknek kézbesített ítéletében a tanút - nevének zárt kezelése ellenére - megnevezte. Kétségtelen, hogy a tanú nevét az I.r. vádlott védője ezt megelőzően a tárgyaláson nyilvánosságra hozta, azonban az iratok alapján a 2011. január hó 6. napján történt tanúkihallgatása

során a tanú a nevének és egyéb személyi adatainak a zártan történő kezelését maga kérte, ezen nyilatkozatát utóbb sem változtatta meg. Az Alkotmánybíróság a 104/2010. (VI.10.) AB határozatában megállapította, hogy a személyes adatok védelméhez való jognak megfelelően a büntetőeljárásban a tanúnak - a tanúvédelmi rendszeren belül érvényesülő - információs önrendelkezési joga körébe tartozik, hogy személyi adatainak zárt kezelését kérje. Nincs olyan alkotmányos indok vagy cél, amely miatt a nyomozó hatóságot, az ügyészt, valamint a bíróságot fel kell arra jogosítani, hogy - vizsgálva a tanú fenyegetettségének objektív alapjait és mérlegelve a teljesíthetőséget - a kérelmet megtagadja. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 96. § (1) bekezdését megsemmisítette. A Be. hatályos 96.§ (1) bekezdése szerint az adatok zártan történő kezelése a tanú kérelme esetén kötelező, a Be. 96.§ (2) bekezdés c) pontja alapján pedig az adatok zárt kezelésének megszüntetésére pedig csak a tanú beleegyezésével kerülhetett volna sor.

A bizonyítási eljárás során a releváns okirati bizonyítékokat a Fővárosi Törvényszék a Be. 301.§-ában írtak szerint hiánytalanul a tárgyalás anyagává tette. A vádlotti védekezés ellenőrzéséhez szükséges megkereséseket teljesítette.

A vád tárgyává tett cselekmény szempontjából lényeges bizonyítékokat tehát feltárta, ítéletében azokat részletesen, érdemben iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

A mérlegeléssel megállapított tényállás és a vádlottak személyi körülményei tekintetében tett ítéleti megállapítások jórészt mentesek a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítésre és helyesbítésre szorul az alábbiak szerint:

I.r. vádlott a 2014. szeptember hó 23. napján tartott tárgyaláson tett nyilatkozata (15.B.1126/2014/23. jkv.) alapján letartóztatását megelőzően zöldséges üzletben dolgozott, melyből havonta 98.000,- Ft jövedelemre tett szert.

Az ítélet 4. oldal II. cím második bekezdésében feltüntetett, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2006. október 12. napján jogerős határozatának ügyszáma helyesen: 2.Fk.30.148/2006/4.szám.

Az I.r. vádlott előzményi elítélései körében 1. szám alatt feltüntetett, a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2011. március 11. napján kelt elsőfokú ítéletének ügyszáma a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján helyesen: 5.B.III.997/2010/11.szám, a Fővárosi Bíróság mit másodfokú bíróság ügyszáma helyesen: 26.Bf.III.7689/2011/9. szám, a jogerő időpontja 2011. október 04. napja, a kiszabott végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés tartama helyesen 1 évi börtönbüntetés. A 2. szám alatt feltüntetett, a Járásbíróság 2013. június hó 03. napján kelt végzésének száma helyesen: 4.TM.52/2013/2., jogerejének időpontja 2013. június 14. napja, kiszabott pénzbüntetés összege helyesen 200.000,- forint.

A másodfokú bíróság az I.r. vádlott elítéléseit ugyancsak a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján azzal egészíti ki, hogy őt legutóbb a Szentendrei Járásbíróság a 2014. február hó 17. napján kelt és ugyanezen a napon jogerős 24.B.216/2013/14. számú ítéletével az 1978. évi IV. törvény 188.§ (1) bekezdés I. fordulataba ütköző és aszerint minősülő járművezetés ittas

állapotban vétsége miatt 510.000,- Ft pénzbüntetésre és két év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélete. A bűncselekmény elkövetési ideje: 2013. május 11. napja. Más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban.

II.r. vádlott személyi körülményeit az ítélet tábla a II.r. vádlott megismételt eljárásban tett nyilatkozata alapján (Fővárosi Törvényszék már hivatkozott 15.B.1126/2014/23. sorsz. jegyzőkönyve) azzal egészíti ki, hogy a II.r. vádlott tartásáról édesanyja gondoskodik. A II.r. vádlottal szemben a büntügyi nyilvántartás adatai alapján további büntetőeljárás nincs folyamatban.

A III.r. vádlott 2014. szeptember hó 23. napján tartott tárgyaláson tett nyilatkozata (15.B.1126/2014/23. jkv.) alapján személyi körülményei kiegészítendők azzal, hogy a házi őrizetének elrendelését megelőzően alkalmi jelleggel szobafestőként dolgozott, melyből napi 8000,- Ft jövedelemre tett szert. Vagyonát képezi továbbá az XXX-000 frsz-ú Opel Corsa típusú személygépkocsi. További büntetőeljárás nincs ellene folyamatban.

A IV.r. vádlott személyi körülményei körében iratellenesen rögzített azon megállapítást, miszerint szakképzettsége nincs, vagyona jövedelme tekintetében pedig adat nem áll rendelkezésre, a másodfokú bíróság a IV.r. vádlott megismételt eljárásban a tárgyaláson tett nyilatkozata alapján helyesbíti és rögzíti, hogy ács/állványozó szakképzettséget szerzett, fogvatartását megelőzően a békásmegyeri piacon dolgozott, melyből átlagosan havi 90.000 - 100.000,- Ft jövedelemre tett szert. Nőtlen, kiskorú gyermeke nincs. Vagyontalan.

Az IV.r. vádlott előzményi elítélései körében 1. szám alatt feltüntetett, a Budakörnyéki Bíróság 2005. április 12. napján jogerős ítéletének ügyszám helyesen: 7.Fk.1895/2003/9. szám, a bűncselekmény elkövetési ideje: 2003. április 30. napja. A 2. szám alatt feltüntetett, a Szentendrei Járásbíróság 2007. július 17. napján jogerős ítéletének száma helyesen 2.B.93/2005/16. szám, az elkövetés ideje: 2005. június 21. napja. A 3. szám alatt feltüntetett, a Szentendrei Járásbíróság 2009. november 04. napján jogerős ítéletének száma helyesen 5.B.318/2007/22. szám, az elkövetés ideje: 2007. év. Az ítélet 5. oldal 2. bekezdésében feltüntetett a Budapest II. és III. Kerületi Bíróság 2014. február 28. napján jogerős ítéletének száma helyesen: 8.B.III.415/2013/28. szám, az elkövetés ideje 2010. március 17. - 2011. december 30. Jelenleg ugyancsak vagyon elleni bűncselekmény miatt a Budapest II. és III. Kerületi Bíróságon további büntetőeljárás van ellene folyamatban, melyben előzetes letartóztatásban is van.

V.r. vádlott személyi körülményei körében iratellenesen rögzített azon megállapítást, miszerint vagyona jövedelme tekintetében adat nem áll rendelkezésre, a másodfokú bíróság az V.r. vádlott megismételt eljárásban a tárgyaláson tett nyilatkozata alapján helyesbíti és rögzíti, hogy fogvatartását megelőzően alkalmi jelleggel segédmunkásként PVC burkoló, festő és zöldséges mellett is dolgozott, melyből hetente 25.000 - 30.000,- Ft jövedelemben részesült. Nőtlen, kiskorú gyermeke nincs. Vagyontalan.

Az előzményi elítélései körében az ítélet 5. oldal 3. bekezdésében feltüntetett, a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2003. szeptember 25. napján jogerős ítéletének ügyszám helyesen: 7.B.870/2003/7. szám, az elkövetés ideje: 2001. március 26. napja. A Budapest II. és III. Kerületi Bíróság 2014. február 28. napján jogerős ítéletének száma helyesen: 8.B.III.415/2013/28. , az elkövetés ideje 2010. március 17. - 2011. december 30. Jelenleg - a IV.r. vádlott társaként - ugyancsak vagyon elleni bűncselekmény miatt a Budapest II. és

III. Kerületi Bíróságon további büntetőeljárás van ellene folyamatban, melyben előzetes letartóztatásban is van.

A ítéleti tényállás 6. oldal 3. bekezdése utolsó mondatát az V.r. vádlott nyomozás során gyanúsítottként tett, az eljárás egyéb adataival nem cáfolható vallomásai alapján, az ítélet rendelkező részével és a 15. oldal első bekezdésében írt jogi indokolásával összhangban azzal egészíti ki, hogy: „Az V.r. vádlott tisztában volt azzal, hogy segítségével társai rablást fognak elkövetni, *azonban arról, hogy ahhoz fegyvert terveznek használni előzetesen tájékoztatást nem kapott.*”

A megállapított tényállást az ítélet 6. oldal alulról a 2. bekezdését a nyomozási iratok 105-111. oldalán található szemle jegyzőkönyv, a BRFK Tevékenység Irányítási Központjának a 15.B.1126/2014. számú bírósági iratok 34. sorszáma alatti megkeresésére adott válasza, valamint a BRFK Rendészeti Szervek Bevetési Főosztály Akció Osztály Műveleti Alosztály III, 01000/582525/2010/id. számú jelentése (nyomir.169-179.o.), továbbá az Észak-Budai Bűnügyi Régió 01601/508203/2010/id. számú jelentése alapján (nyomir. 185-191.o) akként helyesbíti, hogy:

„A rablás helyszínén 19 óra 38 perc és 23 óra 10 perc közötti időben rendőri intézkedés volt, melynek során a helyszínt biztosító járőr a helyszínen 20 óra 00 perctől 21 óra 20 percgig jelenlévő r. alezredes utasítására, mások mellett II.r., III.r. és V.r. vádlottat is igazoltatta.”

Az ekként helyesbített tényállás már hiánytalan, hibamentes, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének igen részletesen, a szükséges alapossággal tett eleget. Számot adott valamennyi bizonyítékról, bemutatta a terheltek és a kihallgatott tanúk vallomásait, a II-III-IV.r és V.r. vádlottak védekezését, a releváns okirati bizonyítékok tartalmát. A bizonyítékok Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szerinti elemzése körében, ítéletének 19-24. oldalán részletesen kitért arra, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, melyeket milyen okból vetett el, érvelését a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta. A bűncselekmény elkövetésének módja, eszköze és körülményei Lakatos Anita sértett érdemben a felek által sem vitatott vallomása alapján aggálytalanul megállapítható volt. E vallomást egészítette ki I.r. vádlott az eljárás során végig következetesen fenntartott, nem pusztán társait, de önmagát is terhelő, feltáró, saját felelősségét elleplezni nem kívánó beismerő vallomása, melyhez illeszkedett V.r. vádlott nyomozás során tett, több gyanúsított ki hallgatása során is fenntartott beismerő vallomása, ezeket a híváslisták adatai pedig ugyancsak alátámasztották. Az I.r. és az V.r. vádlott beismerő vallomásának hitelét tovább erősíti, hogy olyan elfogadható okot vagy körülményt melyek arra utalnának, hogy e vádlottak társaikra hamis vallomás megtételében lettek volna érdekeltek, az eljárásban feltárni nem lehetett. A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a II.r. vádlott védőjének azon hivatkozását sem, hogy az I.r. és az V.r. vádlottaknak a törvényszék megállapításával szemben ismerniük kellett egymást. Az nyilván nem zárható ki, hogy mint egy környéken lakók, esetleg látták már egymást, azonban egymás beszerzésének, illetve a vallomásaik egyeztetésének lehetőségét felvető közelebbi kapcsolatukra, baráti, ismerősi viszonyukra adat nem merült fel, de nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy egymástól függetlenül mindketten önmagukra is terhelően nyilatkoztak. A IV.r. vádlott azonosságának megkérdőjelezésére irányuló védői érvelés - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is utalt - azért sem foghatott helyt, mert őt nem pusztán I.r. vádlott, hanem a vele szoros kapcsolatban álló V.r. vádlott is

azonosította. Ennek kapcsán szükséges utalni arra, hogy a IV.r. Vádlott védőjének előadásával szemben a IV. r. vádlott, a bűncselekmény egyik elkövetőjeként már az V.r. Vádlott 2011. február 17-i vallomásában is megnevezésre került. (nyom. Irat 1773. o. 3. bek.) Az V.r. vádlott védőjének a másodfokú nyilvános ülésen ugyancsak előadott, az V. r. vádlott a nyomozás során gyanúsítottként tett beismerő vallomásainak a bizonyítékok köréből történő kizárását célzó érvelésével a Fővárosi Törvényszék ugyancsak foglalkozott. Az V.r. vádlott azon védekezése miszerint e vallomásai során ital és gyógyszer hatása alatt állt, azért sem foghat helyt, mert ezen előadását 2011. február 17. napján majd, 2012. február 01. napján védője jelenlétében is előadta, de nem cáfolta ezt a 2011. július 12. napján ugyancsak védő jelenlétében tett vallomása során sem, így befolyásolt állapotára való hivatkozás nyilvánvalóan nem lehet alapos. A II.r. és a III.r. vádlottak védőinek a másodfokú nyilvános ülésen a kamerafelvételekkel kapcsolatban kifejtett érvelésével kapcsolatban szükséges utalni arra, hogy a térfigyelő kamerák - az elsőfokú bíróság által is helyesen hivatkozott pásztázó üzemmódjuknál és a teljes fordulat megtételéhez szükséges időköznel fogva - legfeljebb a bűnösség erősítésére nem pedig az ártatlanság alátámasztására lettek volna alkalmasak, hiszen az úton történő elhaladás minden további nélkül lehetséges az idő alatt, míg a kamera más irányba néz. Megjegyzendő az is, hogy a kamerafelvételek - melyek az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítettekkel szemben valójában színesek - az elhaladó gépkocsik színének és típusának meghatározására ugyan alkalmasak, azaz egy elhaladó sárga Suzuki Swift vagy fehér Opel Corsa akár utalhatna is a II.r. és III.r. vádlottak szerepére, de a keresett járművek típusának gyakori volta és a rendszám olvashatatlansága miatt az egyedi azonosítást a felvételek ez esetben sem tették volna lehetővé. A Fővárosi Törvényszék körültekintően vizsgálta azt is, hogy a II.r. és III.r. vádlottak a bűncselekményt követő rendőri intézkedés idejére visszaérhettek-e. Az ezzel kapcsolatos, az ítélet 24. oldal 2. bekezdésében rögzített megállapítások érdemben a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is alaposak, a hivatkozott 4-5 perces menetidő útvonaltervező adatai szerint is reális. Utalni kell azonban arra is, hogy a tényállás pontosítása körében már hivatkozott rendőri jelentések alapján egyértelműen megállapítható, hogy a II.r., III.r. és V.r. vádlottak igazoltatására a helyszínen 20 óra 00 perctől 21 óra 20 percig jelenlévő r. alezredes utasítására, azaz legkorábban 20 óra 00 perckor, de valószínűsíthetően ennél későbbi időpontban került csak sor, így a II. és III.r. vádlottak osztozkodást követő visszaérkezésnek fizikai akadályai nem lehetett.

A felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok fentiek szerint okszerű mérlegelését támadják, lényegében az I.r. vádlott vallomásával és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokkal szemben II-III-IV-V.r. vádlottak védekezésének az elfogadását célozzák, így tényállás megalapozottsága mellett a Be. 352.§ (3) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére. A fegyveresen elkövetett rablás bűncselekményének az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény szerinti, a vádlottakra kedvezőbb büntetési tételére, valamint a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályaira tekintettel, helyesen döntött a Btk. 2.§ (2) bekezdése alapján az elbíráláskor hatályos, összességében az eljárás tárgyát képező cselekmények vádlottakra kedvezőbb büntetőjogi elbírálását lehetővé tevő büntető törvény, a 2012. évi C. törvény alkalmazásáról. E törvény rendelkezéseinek megfelelően értékelte az I-II-III-IV. vádlottak a Kft. alkalmazottja sérelmére elkövetett, a dolog elvételt akaratot lenyűgöző fenyegetés, illetve erőszak során megvalósító cselekményét a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) és c) pontja szerint minősülő csoportosan és fegyveresen elkövetett rablás büntetéként, míg a fegyver használatáról tudomással nem bíró V.r. vádlott cselekményét a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő csoportosan elkövetett rablás büntetéként. A fegyveres és csoportos elkövetés megállapítása a Btk. 459.§ (1) bekezdés 3. és 5. pontjában írtaknak megfelelő, a csoportos elkövetés a 2/2000. Büntető Jogegységi Határozatban

írtakkal összhangban álló. A hivatkozott jogegységi határozat szerint ugyanis a csoportos elkövetés megállapítása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a sértett az elkövetők bármelyikének jelenlétét vagy a bűncselekmény elkövetésében való részvételét észleli-e. Csoportosan elkövetettnek minősül a bűncselekmény, ha három vagy több személy a bűncselekmény helyszínén vagy annak közelében tettesként (társtettesként), illetve - a tettes (társtettes) mellett - részesként: bűnsegédként vagy önállóan nem értékelhető bűnsegédi magatartást is kifejtő felbujtóként vesz részt a bűncselekmény elkövetésében, e feltétel pedig a jelen ügyben aggálytalanul megállapítható volt. A bűncselekmény törvényi tényállási elemeit saját cselekményével megvalósító I.r. vádlott tettesi, a bűncselekmény elkövetésére irányuló szándékot benne kiváltó, de a szervezésben is szerepet vállaló, a helyszín közelében jelenlévő II.r. vádlott felbujtói, míg a bűncselekmény elkövetéséhez a maszkot biztosító és V.r. vádlott beszerzésében közreműködő, de a helyszín közelében is jelenlévő IV.r. vádlott, az I.r. vádlott helyszínre majd helyszínről való szállításában részt vevő III.r. vádlott, valamint az utolsó vendég távozását a bűncselekmény megkezdése érdekében telefonon jelző V.r. vádlott cselekményeinek bűnsegédi magatartásként való értékelése szakszerű.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket jórészt helyesen tárta fel. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség alappal hivatkozott arra, hogy az elkövetéskor a 22. életévét betöltött I.r. vádlott büntetlen előéletűnek minősült, azonban e körülmény feltüntetése elmulasztásának a büntetés kiszabására az ítéletábra álláspontja szerint kihatása nem volt. A Kúria Büntető Kollégiuma 56/2007. BK. véleményének II/1. pontjában írtakra figyelemmel ugyanis a büntetlen előélet enyhítő körülményként nem értékelhető annak javára aki a felnőttkort csupán néhány évvel meghaladott fiatal felnőtt, illetve akit hasonló jellegű bűncselekmény elkövetése miatt korábban már próbára bocsátottak, de ez ellen szól az is, hogy az I.r. vádlott a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetése során további büntetőeljárás hatálya alatt is állt. A fiatal felnőtt életkornak az enyhítő körülmények körében történő értékelése azonban nem mellőzhető. A másodfokú bíróság álláspontja szerint alapos a társas elkövetés súlyosító körülményként történő értékelését támadó védelmi érvelés is, az ebben megmutatkozó fokozott társadalomra veszélyesség ugyanis a rablás csoportos minősülésének megállapítása során már értékelésre került, további súlyosító körülményként való értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, ezért e körülményt a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből mellőzte.

Az ítéletábra álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés - mely gyakorlatilag megegyezik a 2013. szeptember 07. napján kihirdetett és utóbb hatályon kívül helyezett első fokú ítéletben kiszabott büntetéssel - valamennyi vádlott esetében teljes mértékben figyelmen kívül hagyja az időközben bekövetkezett, a vádlottaknak fel nem róható időmúlást, nem értékeli kellő súllyal az I.r. vádlott következetes, bűnösségre is kiterjedő, feltáró jellegű beismerő vallomását, de a vádlottak személyében rejlő eltérő társadalomra veszélyességet sem. V.r. vádlott beismerő vallomása, annak feltáró, felderítő jellegére és a bíróság által történő elfogadására figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint annak ellenére enyhítő körülményként értékelhető, hogy utóbb az V.r. vádlott azt visszavonva a bűnösségét már tagadta. A későbbi tagadására figyelemmel ezen enyhítő körülmény súlya csökkent, de nem enyhített el. A fenti körülmények mellett a kiszabható büntetés legkisebb mértéke a bűncselekmény elkövetését megbánó, feltáró vallomása mellett az eljárásban következetesen kitartó, fiatal felnőtt I.r. vádlott, a büntetlen előéletű a bűncselekményben bűnsegédként szerepet vállaló III.r., továbbá az eljárás során ugyancsak értékelhető feltáró jellegű vallomást tevő, a bűncselekményben bűnsegédként részt vevő V.r. vádlott esetében egyaránt túl szigorú, esetükben a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontjának alkalmazása indokolt. Erre ugyanakkor a bűncselekményhez felbujtóként kapcsolódó, a

szervezésben vezető szerepet játszó II.r. vádlott és a büntetett előéletű, a bűncselekmény elkövetésében ugyancsak szervező szerepet is betöltő V.r. vádlott esetében indok nem volt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 3 évre, a II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 5 évre, III. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 évre; IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 5 évre, míg V. r. vádlott büntetését 4 évre enyhítette. Az elkövetéskor büntetlen előéletű, rendezett életvitelű I-II-III.r. vádlottak esetében a Btk. 35.§ (2) bekezdése alapján lehetőséget látott a szabadságvesztés törvényben meghatározott (Btk. 37.§ (3) ad) pontja) fegyház fokozatánál eggyel enyhébb, börtön fokozat meghatározására, továbbá a bűncselekmény elkövetését megbánó és a társadalomba visszailleszkedni kívánó fiatal felnőtt I.r. vádlott, valamint az azóta is rendezett életvitelű II. és III.r. vádlottak esetében a Btk. 38.§ (3) bekezdése alapján arra is, hogy nevezett terheltek már a büntetés fele részének a kitöltését követően feltételes szabadságra bocsáthatók legyenek.

A Fővárosi Törvényszék a bűnjelekről törvényesen határozott. Az előzetes fogvatartásban töltött időt I.r. vádlott esetben a másodfokú bíróság az iratok alapján pontosította, míg a házi őrizetben töltött idő beszámításának módját az I.r., II.r. és III.r. vádlottak esetében a végrehajtási fokozat megváltoztatására figyelemmel a Btk. 92.§ (3) bekezdés a) pontja alapján akként változtatta meg, hogy egy napi szabadságvesztésnek 4 napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 15.B.1126/2014/40. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján -I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottakkal szemben - a kiszabott büntetés tekintetében a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit - a tényállást indokolásban írt pontosítása és kiegészítése mellett, a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 406.§ (1) bekezdése és a Be. 403.§ (5) bekezdése, továbbá a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. év december hó 16. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. . Szalai Géza s.k. . Sárecz Szabina Martina s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2014. év október hó 21. napján kelt 15.B.1126/2014/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.434/2014/58. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2015. év december 16. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bíróági ügyintéző